



„Никакви лица и събития в тази книга не са измислени.

Всяка прилика с изобличените в корупция, злоупотреби и в усилията за тяхното прикриване не е случайна.

Авторите не благодарят за съдействието на когото и да било, защото не се намериха желаещи.”

Това са финалните думи в книгата „Ядреналин” на [Иво Инджев](#) и Георги Котев, която се появи на пазара в края на април 2012 г. Финалните надписи обаче могат да бъдат и начало на разказа-разследване на една от най-добре пазените в тайна действителности, добре скрита зад секретността на атомната централа в „Козлодуй”.

За онези, които се чудят както се крие зад „Ядреналин” самите автори посочват: пълната история на едно прикривано с години престъпление с ядрено гориво в АЕЦ „Козлодуй” и други тайни на атомните катакомби.

Иво Инджев отново използва играта с думите и в случая успешно е заменил адреналин с ядреналин, хрумване, което зарежда с енергия и очакване книгата още от само й заглавие. Той вкара този израз в употреба още в предишната си [книга „Течна дружба”](#).
С него там

илюстрира една от стратегиите на Путинова Русия за налагане на енергийна зависимост на българската държава чрез ядрената си политика и енергийния бизнес.

Епицентърът на „Ядреналин” на Инджев и Котев обаче не е Кремъл. Русия е само една от причините за разиграваните се тъмни схеми в АЕЦ „Козлодуй”. Централното място се заема от самата атомна централа край Козлодуй. Тя е пресечената точка по оста Брюксел – Москва. Брюксел ли, защо пък Брюксел, ще се запита онзи, който все още не е разгърнал книгата? [.](#)

Една податка от Иво Инджев: „Замислете се само върху следния факт: в ЕС има директива за размера на крушите и кривината на краставиците дори. Но няма намек за контрол над ядрената енергетика”.

Причината Брюксел да бъде една от трите възлови точки в разказа, заедно с Москва и АЕЦ „Козлодуй”, е следният факт, направен достояние чрез книгата: Най-богатите членки на ЕС използват Русия като заден двор за ядрените си боклуци, но без да имат какъвто и интерес за по-нататъшната съдба на отработеното в техните атомни централи ядрено гориво. Това е и причината ЕС да гледа със широко затворени очи на сигналите за нередности, които стават в атомната „Козлодуй”. В противен случай какво не е трудно човек да се досети какво би станало, ако Русия реши да откаже приемането на европейското отработено ядрено гориво на своя територия.

Както ще разберете от другия съавтор на книгата Георги Котев, ядрен физик със 17-годишен стаж в АЕЦ „Козлодуй”, 5 и 6 блок на АЕЦ „Козлодуй” работят с нелицензирано ядрено гориво, внесено от Русия. Той прави разкритието, подкрепено с редица конкретни документи и анализи, че това гориво най-вероятно е отработено в западноевропейски атомни централи, а впоследствие е рециклирано в Русия и внесено в България. Така страната ни е превърната в база на незаконни ядрени експерименти. Стойността на злоупотребата достига до сумата от 400 млн. евро.

Разкритията на Георги Котев, превърнал се в ядрен дисидент, датират от лятото на 2008 г. Тогава той за първи път дава гласност пред базирания в Лондон сайт Kafene.net, че от 2004 г. 5 и 6 блок на атомната централа се зарежда с ново ядрено гориво с характеристики, различни от посочените в документите на производителя – руската ТВЕЛ.

Проблемът с рециклираното ядрено гориво е, че в него съществува нов изотоп – уран-236, чиито характеристики не са добре изследвани и внасят известна неопределеност при пресмятанията на ядрени характеристики. Това е причината за аномалиите с новото ядрено гориво, с което от 2004 г. двата блока се зареждат. Аномалиите са регистрирани в АЕЦ „Козлодуй” от Георги Котев за първи път през 2007 г., когато централата вече изцяло работи с ново ядрено гориво.

Какво следва? Отговорът едва ли ще ви изненада – нищо. Нищо по отношение на реакциите на правораздавателните органи, нищо по отношение на борбата с корупцията в атомната централа, нищо от сигналите пред Европейската комисия.

Защитата на ядреното лоби трудно може да бъде пробита. Особено с наличието на зависими медии като в България. Проблем, на който Иво Инджев отделя специално внимание и множество коментари.

Това също не бива да ви изненадва, защото дори в наскоро обявения в публичното пространство проект на фондация "Фридрих Науман" и Института за модерна политика за "Темите табу в печатните " случващото се в АЕЦ „Козлодуй” отсъства (маркирана е само темата за сигурността на проекта АЕЦ „Белене”). Донякъде това обяснява мнението на Георги Котев, че по-голямата опасност не е „Белене”, а действащата „Козлодуй”.

Хронологията на медийното мълчание по случая, разгласен от ядрения физик Георги Котев, е проследена от Иво Инджев чрез коментарите, които той е писал на блога си в периода 2008-2011 г., едно от малкото медийни пространства, чрез които ядреният експерт получава гласност. Тъжна е констатацията от направените от Инджев паралели по отношение на поведението на българските медии. Така например, вместо да отделят дори два реда информация за безпрецедентната гладна стачка на Георги Котев пред сградата на Европейската комисия в Брюксел през 2010 г. вестници като „Труд” и „24 часа” в същото време поставят като водеща новина на сайтовете си една и съща „новина” – информация под заглавие „Куче простреля стопанина си” (случка, разиграла се в Нова Зеландия).

В историята с разплитането на злоупотребата с подмененото ядрено гориво в АЕЦ

Написано от Христо Христов
Неделя, 06 Май 2012 19:42

„Козлодуй” е проследено приемането на Георги Котев от министъра на енергетиката Трайчо Трайков през есента на 2010 г., който признава, че „всички в България знаят, че има ядрена мафия”, но не прави нищо по случая. Всъщност, за да бъде по-точен – прави – за извършване на проверка назначава експертна комисия, чиито експерти до един са свързани с консултантски договори за хиляди левове с атомната централа. Разбира се, нито министърът, нито експертите виждат конфликт на интереси от този факт и резултатът от заключението им идеално се вписва в официалната версия.

Авторите цитират разследване на руския вестник „Версия” от 2002 г. „Обогатени от уран”, който хвърля повече светлина върху руската ТВЕЛ, доставчик на ядреното гориво за „Козлодуй”, както и някои схеми, по които се осъществява ядрения бизнес в Русия.

Разказът ще ви отведе до грамите на Уикиликс за АЕЦ „Белене” и до фирмата „ИКАР-В” – чиято абревиатура е съставена от първите букви в имената на бивши ръководни кадри на АЕЦ „Козлодуй”.

Не са подминати и българските специални служби в лицето на Национална служба „Сигурност” (НСС, контраразузнаването), както и в създадената през 2008 г. Държавна агенция „Национална сигурност”, в която НСС тогава се влива. Те използват Котев за източник на информация за атомната централа, но не разследват сигнала за подмененото ядрено гориво.

„Офицерите бяха видимо по-млади от мен и реших, че няма как да имат връзка с бившите комунистически тайни служби”, описва Георги Котев агентите на ДАНС, с които контактува. Разочарованието обаче идва бързо, след като неколкратно го информират, че „нямат санкция от ръководството” за започване на разследване. Като се има предвид какви показни акции правеше ДАНС по това време, случаят е показателен докъде се разпростира влиянието на ядреното лоби за блокиране на едно евентуално разследване.

Читателят ще бъде запознат и със съдебната одисея за търсене на законна информация за ключов документ, потвърждаващ машинациите с ядреното гориво. Става въпрос за „Техническа обосновка на безопасност” – основен документ за всяка ядрена централа. Той доказва основни тези в позицията на ядрения физик Георги Котев, както и това, че документацията, съпровождаща новото гориво от 2004 г. не е

Написано от Христо Христов
Неделя, 06 Май 2012 19:42

обсъдена от Експертния технически съвет на АЕЦ „Козлодуй”, нещо което е задължително. Това е само една малка част от схемата на основните участници за прикриване на реалните факти.

Дали „Ядреналин” ще пропука щита на ядреното лоби предстои да видим. Докато пишех тези редове дойде новината за уволнението на изпълнителния директор на АЕЦ „Козлодуй” Александър Николов (третият сменен шеф на атомната централа за последните три години), който е един от „героите” на книгата. Мотивите – „да се подобри координацията и темпото на работата по удължаването живота на 5 и 6 блок на АЕЦ „Козлодуй” и изграждането на нова ядрена мощност на площадката на централата“. Както може да се предполага те не се покриват с историята в книгата. Николов споделя съдбата на министър Трайчо Трайков, не пожелал да промени статуквото, наложено по въпроси, свързани с централата от ядреното лоби. Той беше освободен от премиера Борисов след зле организираното посещение на българска правителствена делегация в Катар през март 2012 г.

„Ядреналин” обаче със сигурност ще промени общественото мнение, като даде възможност на хората да се информират по-обективно и задълбочено за случая с АЕЦ „Козлодей” и произтичащите от него опасности.

Впечатляващо е следното: на премиерата на книгата беше приятно да се види огромната опашка от граждани, които търпеливо чакаха реда си за автографи на авторите. Доверието им трябва да е особено насърчаващо за авторския тандем и аз съм убеден, че това е едно от най-важните неща за тях.

Чест прави на Иво Инджев, че още от самото начало е подал ръка на ядрения специалист Георги Котев в опитите му да изнесе истината, въпреки сериозните рискове. Това намира продължение в усилията да стигнат заедно до края. Пример за истинска колегиална солидарност, демонстрирана от един български журналист, и която отсъства в повечето българските медии поради тежкото им заболяване. Заболяване, засегнало основната им функция – да информират обективно и да бъдат независими.

В същото това време, от 26 април 2012 г., досега, когато към книгата има силен обществен интерес, единствено в предаването на Асен Григоров по БНТ беше обърнато внимание на „Ядреналин”. Това е и една от причините да бързам да представя това

заглавие в електронната библиотека на **desebg.com**.

Не на последно място мисля, че авторското сътрудничество между журналиста Иво Инджев и експерта Георги Котев е родило разследване, което е достойно за адмирации, като първото по рода си, осмелило да разчупи мълчанието за злоупотребите в ядрената електроцентрала „Козлодуй“. Двамата трябва да са горди, че това разследване носи българска марка и не е дело на някой западен журналист, както понякога се е случвало.

Държавните институции могат за пореден път да се направят, че все едно нищо не се е случило, но авторите на „Ядреналин“ трябва да знаят, че са успели в мисията си да убедят в правотата си хора, които не искат да са част от масата на общественото манипулиране от страна на мафията.

„Ядреналин“, Иво Инджев, Георги Котев, изд. Entusiast, 2012 г., 235 страници.